

Όταν έφυγαν τ' αγάλματα

Άρτεμις Σπαράγγη – Α' 2

Μηνύματα και συναισθήματα από το βιβλίο

- ✓ Να θυμόμαστε πάντα και να μην ξεχνάμε τις σημαντικότερες στιγμές της ζωής μας, είτε στιγμές χαράς και ευτυχίας, αγάπης, γαλήνης, είτε στιγμές λύπης, δυστυχίας γεμάτες πόνο και φόβο. Αυτές οι στιγμές μπορεί να είναι και περιπετειώδεις με μυστήριο...
- ✓ Με αυτό το βιβλίο η συγγραφέας μάς αποκαλύπτει ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες της ζωής και μας παρέχει διδάγματα ακόμη και για την καθημερινότητα της ζωής μας, ώστε να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι.
- ✓ Μας μαθαίνει να ανεχόμαστε τον εαυτό μας όπως είναι (στην εσωτερική και εξωτερική εμφάνιση) και να μην τον υποτιμάμε αν έχει κάτι στραβό... Με λίγα λόγια, μας διδάσκει να χαιρόμαστε γι' αυτό που είμαστε και να βελτιωνόμαστε.

Με αφορμή τον θάνατο του ήρωα Τίκο...

Όταν διάβαζα τη στιγμή του θανάτου του Τίκο και ύστερα όταν η Αγγελίνα πήγε στα αγάλματα να τους πει να τον προσέχουν, αφού είναι κι εκείνα θαμμένα όπως και αυτός, πολλά συναισθήματα γέμισαν και ζάλισαν το μυαλό μου και τις σκέψεις μου...

Σκέφτηκα και μπήκα στη θέση της Αγγελίνας. Τότε κατάλαβα πώς ένιωθε. Εγώ ένιωσα πόνο και πολύ λύπη και στενοχώρια. Σκέφτηκα την Αγγελίνα που έχασε τον καλύτερό της φίλο, με τον οποίο έζησαν πολλές χαρές, λύπες και περιπέτειες. Και πέθανε...

Πιστεύω πως το να χάνει κανείς τον καλύτερο φίλο της ζωής του, είναι πολύ λυπηρό και καταστρέφει τη ψυχή του. Επίσης, έβαλα καλά στο μυαλό μου πως είμαι πολύ τυχερή που ζω σε χώρα χωρίς πόλεμο, χωρίς λύπες και στενοχώριες, έχω τους φίλους μου και περνώ τον χρόνο μου μαζί τους και δε μου λείπουν ποτέ, πόσο μάλλον για πάντα...

Ο φανταστικός μου διάλογος με την Ταναγραία κόρη...

Μία ηλιόλουστη μέρα στο αρχαιολογικό μουσείο τριγυρνά και παρατηρώ διακριτικά τα αγάλματα, μέχρι που εντόπισα τις όμορφες Ταναγραίες...

- Εεε εσύ Κατερίνα! αναφωνώ εγώ.
- Πως ξέρεις το όνομά μου ; απάντησε η μικρή Ταναγραία.
- Δεν ήταν δύσκολο, μου το είπε η Αγγελίνα.
- Που ξέρεις την Αγγελίνα;
- Γίναμε φίλες πέρσι που είχα έρθει εδώ στο Μουσείο και την γνώρισα.
- Είναι πολύ καλό κορίτσι και να μην την στενοχωρείς.
- Το ξέρω, είναι πολύ συμπαθητική ... Κατερίνα, σου πάει πολύ το καπέλο που φοράς! Δε θα το βγάλεις ποτέ; Πάντα θα το φοράς;
- Πάντα φοράω το καπέλο μου γιατί έχω μια αρρώστια και δεν πρέπει να με βλέπει ο ήλιος.
- Σου πάει πολύ το καπέλο αλλά και χωρίς αυτό είσαι πολύ όμορφη. Μου αρέσουν οι ενδυμασίες των αρχαίων ελληνίδων. Αλλά εσύ είσαι από μόνη σου πανέμορφη, ακόμη και μόνο το πρόσωπό σου.
- Ευχαριστώ. Ναι, στα αρχαία χρόνια ντυνόμασταν απλά...
- Όμως ωραία ... Πως ήταν τότε η ζωή στα αρχαία χρόνια;
- Ήταν πολύ ωραία! Ήσυχη, γαλήνια αλλά το μόνο κακό ήταν ότι ήμουν συνέχεια μέσα στο σπίτι...
- Επειδή είχες αυτή την αρρώστια;
- Και γι' αυτό, αλλά και επειδή οι γυναίκες τότε μέναμε μόνο μέσα στο σπίτι και κάναμε δουλειές του σπιτιού. Επίσης μας υποτιμούσαν εκείνο τον καιρό. Ούτε στους Ολυμπιακούς αγώνες δε μας άφηναν να πηγαίνουμε...
- Α, τι κακό! Σήμερα οι γυναίκες μπορούν ακόμη και να συμμετέχουν!
- Πολύ τυχερές!
- Ναι, πράγματι.
- Η Αγγελίνα δε με χορταίνει να με κοιτάζει! Έτσι μου έχει πει.
- Κι μένα μου έχει πει πολύ καλά λόγια για σένα.

- Τώρα πού είναι, ξέρεις; Πώς και δεν ήρθε μαζί σου εδώ;
- Από νωρίς είχε πάει στην Ακρόπολη για βόλτα. Πάω να της κάνω παρέα. Αντίο!
- Αντίο. Να ξανάρθεις!
- Σίγουρα θα ξανάρθω, αλλά μαζί με την Αγγελίνα αυτή τη φορά.

Τότε η Ταναγραία μου έγνεψε καταφατικά και με αποχαιρέτησε.

